

Nr 220

Av herr Börjesson i Glömminge m. fl., *om viss inskränkning i rätten att arrendera strandområde.*

(Lika lydande med motion nr 174 i Första kammaren)

Möjligheten till bad och friluftsliv spelar en betydelsefull roll för dagens människor. Motivet för den nu gällande strandlagen kan sägas vara att med allemansrätten som utgångspunkt säkra allmänhetens tillgång till bad- och friluftsområden vid sjöar och hav. Erfarenheterna av strandlagen torde i detta avseende kunna sägas vara övervägande positiva. De tendenser till en förtlöpande avstyckning av mark vid strand som före den nuvarande strandlagens tillkomst kunde förmärkas har nu upphört. Ortens befolkning har därigenom säkrats rimlig tillgång till bad- och friluftsområden.

Under senare tid har kunnat noteras vissa tendenser till att genom arrendeavtal söka kringgå strandlagens principer. Det förekommer sålunda att sommarstugägare bildar en förening, som arrenderar strandområden till badplatser. På detta sätt undandras alltså de arrenderade områdena från allmänhetens nyttjande, vilket givetvis icke varit avsikten med strandlagen, som endast tillåter avstyckning av markområde vid strand efter dispens från vederbörande länsmyndighet.

Om systemet med arrenden av här antydd karaktär skulle börja tillämpas allmänt, skulle det givetvis få betänkliga konsekvenser. Det finns därför från samhällets synpunkt anledning inskrida i tid mot dessa företeelser. Förhållandet skulle bli ett annat om kommun uppträdde som arrendator av strandområden, varigenom allmänheten skulle tillförsäkras nyttjanderätten. Motiverat kan det dock anses vara att t. ex. företag arrenderar strandområde för sina anställdas semestervistelser. Det väsentliga är att i god tid tillse, att strandområden i tillräcklig utsträckning står till förfogande för allmänheten.

Med stöd av det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om prövning av frågan om rätt till arrenden av strandområden bör begränsas att gälla för i huvudsak kommun, såvida icke avses mark med huvudsaklig användning för

jordbruksdrift, camping eller för näringslivet väsentligt ändamål, i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 24 januari 1962

Fritz Börjesson
i Glömminge

Hans Wachtmeister

Mac P. Hamrin

Hans Levin

Nr 221

Av herr **Carlsson** i Huskvarna, om ersättning för markintrång vid framdragande av telefonledning.

(Lika lydande med motion nr 173 i Första kammaren)

Stockholm den 24 januari 1962

Henning Carlsson
i Huskvarna